

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členov senátu JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Viery Pepelovej, JUDr. Anny Markovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu: **V. N., spol. s r. o.**, so sídlom: D. X., X. N., IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., so sídlom: Advokátska kancelária P. X., X. B. X., proti žalovanému: **V. Z. P., s. r. o.**, so sídlom: Z. X., X. P., IČO: 34 X. 077, zastúpeného advokátom JUDr. O. K., so sídlom: Advokátska kancelária Z. X., X. B. X., o určenie neplatnosti dohody o prevode ochrannej známky a určenie zániku ochrannej známky, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 40 Cbs 140/2003, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 62/2008-309 z 28.mája 2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd prvého stupňa, rozsudkom z 30.marca 2006, č. k. 40 Cbs/140/2003-188 určil, že dohoda o prevode práv a povinností zo dňa 27.06.1991 uzavretá medzi M. V. P., š. p. P. a V. N., š. p. N. je neplatná. Súčasne určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 zanikla. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. X. O.s.p. tak, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške

51 000,- Sk na účet advokáta JUDr. J. G., P. X., B. X. do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodol tak v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.novembra 2005, č. k. 1 Obo 249/2004-146, ktorým bol skorší rozsudok súdu prvého stupňa z 24.marca 2004, č. k. 40 Cbs 140/2003-112 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa bola skutočnosť, že prvostupňový súd dostatočne neskúmal naliehavosť právneho záujmu na podanie žaloby, v dôsledku čoho bol rozsudok nepreskúmateľný. Odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd neuviedol žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré je daný naliehavý právny záujem žalobcu na určenie neplatnosti dohody o prevode práv a povinností zo dňa 27.6.1991 a na určenie, že ochranná známka V. registrovaná pre V. Z., š. p. N. zanikla. Uložil preto prvostupňovému súdu vyriešiť danosť naliehavého právneho záujmu v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) s tým, že navrhovateľ musí preukázať, v čom vidí to, že bez určenia, či medzi účastníkmi právny vzťah je alebo nie je, je jeho právne postavenie neisté a aké jeho právo je bez tohto určenia ohrozené.

Prvostupňový súd po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu k otázke preukázania naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu na určenie, že dohoda o prevode práv a povinností uzavretá dňa 27.6.1991 medzi právnymi predchodcami žalobcu a žalovaného je neplatná a že ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 v registri Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV SR“) zanikla, zistil, že naliehavý právny záujem zo strany žalobcu bol daný. Právne svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil ustanoveniami § 14 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 2, § 15 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku platného k 31.3.1991, ďalej ustanoveniami § 28 ods. 2 písm. c), § 45 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach platného k 31. 12. 1997 a ustanoveniami § 16 ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 22 zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach platného k 30. 5. 1991. Súčasne poukázal na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Po procesnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 80 písm. c) O. s. p. Konkrétne poukázal na to, že žalobca na základe Zmluvy o predaji podniku uzavretej medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM SR“) a ním samotným vstúpil do všetkých práv jeho právneho predchodcu V. Z., š. p. N., a teda vstúpil aj do práv na používanie nezapísaného označenia V., ktoré jeho právny predchodca preukázateľne používal minimálne od svojho vzniku ako štátneho podniku, t. j. od roku 1988 do 29. 04. 1997. Na podklade týchto skutočností je žalobca aktívne legitimovaný vystupovať v predmetnom súdnom spore.

Predajom podniku právneho predchodcu žalobcu prešlo na žalobcu právo na faktické vyrábanie výrobku – nealkoholického nápoja na tom istom technologickom zariadení a na základe tej istej receptúry, ako to robil jeho právny predchodca. Súd vyzdvihol skutočnosť, že používanie označenia V. sa viaže nie na výrobcu, ale na výrobok, a to práve preto, aby ním jeden výrobca odlíšil svoj výrobok od výrobku iného výrobcu. S poukazom na uvedené prešlo právo označovať výrobky žalobcu označením V. na žalobcu podľa § 476 a § 479 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) automaticky. Pre označenia, ktoré nie sú chránené zápisom do registra ÚPV SR, avšak sa stali pre ich držiteľa a používateľa príznačné, neplatí § 16 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení platnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o predaji podniku medzi FNM SR a žalobcom, keďže sa pre nezapísané označenia nevyžaduje na ich prevod písomný úkon. Tieto prechádzajú v rámci celého majetku na nadobúdateľa priamo na základe zákona v zmysle § 476 ObchZ a nasl. Prvostupňový súd zdôraznil, že aj keď je rozlišovacia funkcia typická najmä pre ochrannú známku, ktorá je označením registrovaným, rovnakú funkciu aj účel spĺňa aj nezapísané označenie, ktoré má v niektorých prípadoch – najmä pri preukazovaní časovej priority – silnejšie postavenie ako ochranná známka, aj keď táto je riadne registrovaná. K splneniu podmienky preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení tak neplatnosti dohody zo dňa 27. 06.1991, ako aj zániku ochrannej známky V. súd uviedol, že v prípade kladných určovacích výrokov, ktoré by odstránili stav neistoty v právnom postavení žalobcu ako držiteľa a používateľa nezapísaného označenia V. na jeho nealkoholických výrobkoch, by tento naďalej mohol používať označenie V., čo oproti doterajšiemu stavu, kedy musí rešpektovať zákaz vyplývajúci z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre z 23. augusta 2001, č. k. 18 Cb 75/00-128 (spočívajúci v zákaze používať označenie zhodné alebo zameniteľné so slovnou ochrannou známkou „V.“ pre nealkoholické nápoje alebo v spojení s nealkoholickými nápojmi v rámci obchodného styku alebo v reklame ponúkať, uvádzať na trh alebo skladovať takto označené nealkoholické nápoje alebo ich obaly) je podstatnou zmenou v jeho právnom a aj faktickom postavení. Vo vzťahu k žalovanému súd uviedol, že k zápisu jeho troch ochranných známok do registra došlo v čase, keď platil zákon č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, ktorý v ustanovení § 28 počítá aj s obmedzením práv majiteľa ochranných známok aj napriek tomu, že ich riadne nadobudol.

Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí venoval tiež vyhodnoteniu skutočnosti, či medzi právnym predchodcom žalovaného – M... P. š. p. P. a žalovaným došlo k platnému

prevodu ochrannej známky V.. Vychádzal pritom zo zistenia, že po zrušení štátneho P. V. Z., š. p. B. bol ako výlučný majiteľ práv k ochrannej známke V. zapísaný právny predchodca žalovaného – M... P. š. p. P., a to na základe dohody zo dňa 27.06.1991, neukončeného delimitačného protokolu a zakladacej listiny, ktoré však na platný prevod ochrannej známky nemohli stačiť. Výsledky delimitačného konania, vrátane správy likvidátora nasvedčujú tomu, že o prevode práva k ochrannej známke V. nebolo zakladateľom právoplatne rozhodnuté. Potvrďuje to aj list Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 17.11.2000, z ktorého je zrejmé, že právo označovať nealkoholický nápoj názvom V. medzi právnych nástupcov rozdelené nebolo a prechod tohto práva je v delimitačnom protokole označený ako neukončený. Žiadna zmluva o prevode ochrannej známky V. zo zaniknutého štátneho podniku na ktoréhokoľvek z právnych nástupcov vyhotovená nebola. K zápisu žalovaného ako majiteľa ochrannej známky V. došlo dňa 22.08.1991 so spätnými účinkami od 1.04.1991.

Na margo dohody zo dňa 27.06.1991 súd prvého stupňa vo svojom rozsudku skonštatoval, že táto nespĺňa náležitosti dohody o prevode práv k ochrannej známke tak, ako to ustanovuje § 16 zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach. Táto dohoda bola uzavretá medzi subjektmi, z ktorých ani jeden nebol v tom čase majiteľom ochrannej známky, a teda nemohol byť ani prevodcom práv k nej. V čase jej uzatvárania už prevodca V. P. š. p. B., ktorý bol stále zapísaný v registri ochranných známk ako majiteľ, už právne neexistoval. Ku dňu 01.04.1991 zakladateľ podniku rozhodol o prechode všetkých práv a povinností z jeho bývalých závodov na novovzniknuté štátne podniky a ku dňu 10.05.1991 bol podnik z podnikového registra vymazaný. V dohode tak chýba prevodca – majiteľ ochrannej známky V., ktorý ako jediný mal právo prevádzkať akékoľvek svoje práva na iné subjekty. Podľa zistenia súdu ani jeden z účastníkov dohody nebol splnomocnený konať v mene pôvodného majiteľa, takže obidve zmluvné strany mohli byť len v pozícii nadobúdateľov práv k ochrannej známke V.. Ani jeden z nich nebol oprávnený za pôvodného majiteľa rozhodovať o ďalšom prevode práv a ani práva k ochrannej známke V. prevádzkať a následne ani poskytovať licenciu. Z uvedených dôvodov súd vyhodnotil dohodu uzavretú medzi dvomi právnymi nástupcami pre rozpor s ustanovením § 16 zákona č. 174/1988 Zb. ako absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ.

K návrhu žalobcu na určenie, že ochranná známka V. zanikla, súd prvého stupňa po opätovnom posúdení veci dospel k záveru, že V. Z., š. p. B., pre právneho predchodcu

ktorých bola ochranná známka V. v roku 1974 registrovaná a ktoré boli ako majiteľ ochrannej známky k 01.04.1991 zapísané v podnikovom registri, boli na základe rozhodnutia zakladateľa ku dňu 01.04.1991 zrušené bez likvidácie rozdelením na 9 samostatných štátnych podnikov, na ktoré však ochranná známka V. neprešla. Vyplyvajú z delimitačného protokolu, záverečnej správy likvidátora a stanovísk zakladateľa, zakladateľ napriek tomu, že o prechode ochrannej známky V. bol povinný rozhodnúť, tak neurobil. Na žalobcu ani na žalovaného ako právnych nástupcov tak prešiel jeho majetok a záväzky len v takom rozsahu, v akom slúžili bývalým závodom štátneho podniku V. Z. B., sídliacim v N. a v P. ku dňu 01.04.1991. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zánikom štátneho podniku V. Z. B. a ich výmazom z podnikového registra pred rozhodnutím o prechode, prípadne prevode ochrannej známky V. č. 162122 na niektorého z právnych nástupcov, došlo aj k zániku právnej subjektivity pôvodného majiteľa ochrannej známky a tým aj k zániku ochrannej známky samotnej, ktorý záver korešponduje s ustanovením § 22 písm. c) zákona č. 174/1988Zb.

Na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.marca 2006, č. k. 40 Cbs 140/2003-188 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, rozsudkom z 21.februára 2007, č. k. 2 Obo 205/2006-255, právoplatným 7.marca 2007, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v časti, v ktorej určil, že dohoda o prevode práv a povinností zo dňa 27.6.1991 uzavretá medzi M. V. P., š. p. P. a V. N., š. p. N. je neplatná, potvrdil a v časti, v ktorej určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 zanikla, zmenil, a to tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že túto s poukazom na § 142 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 1, ods. 2 O. s. p. účastníkom nepriznal.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v časti, v ktorej napadnutý rozsudok bol potvrdený. Pokiaľ ide o časť rozsudku, v ktorej došlo k zmene rozsudku prvostupňového súdu a zamietnutiu tej časti, v ktorej žalobca požadoval určiť, že slovná ochranná známka V. zanikla, odvolací súd poznamenal, že predmetom súdneho konania nemôže byť určovanie, či ochranná známka zanikla, pretože jej zánik je právnou skutočnosťou, o ktorej rozhoduje ÚPV SR. Uviedol, že samotná výroba nealkoholických nápojov nie je viazaná na ochrannú známku a súhlasne so záverom súdu prvého stupňa zdôraznil, že ochranná známka chráni výrobok. Tým, že pôvodný výrobca a aj majiteľ ochrannej známky zanikol (bol vyškrtnutý z podnikového registra), nápoj V. sa

neprestal vyrábať, táto skutočnosť medzi účastníkmi konania nie je ani sporná a výrobok požíval naďalej ochranu.

Po tom, ako proti zmeňujúcej (zamietajúcej) časti rozhodnutia odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a proti potvrdzujúcej časti rozhodnutia podal dovolanie žalovaný, dovolací súd rozsudkom z 20.februára 2008, č. k. 1 Obdo V 37/2007-299, podľa § 243b ods. 1,2 O. s. p. zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.februára 2007,č. k. 2 Obo 205/06-255 v žalobcom napadnutej časti o určení, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 zanikla a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) O. s. p. možno uplatniť pozitívne alebo negatívne určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Dovolací súd prisvedčil žalobcovi, že právo k ochrannej známke je vyjadrením vzťahu konkrétneho právneho subjektu, ako majiteľa k tejto inej majetkovej hodnote. Preto tento právny vzťah patrí do rámca občianskoprávných vzťahov, o ktorých rozhodovať patrí do právomoci súdu. Dovolací súd zdôraznil, že len výnimočne je súdna právomoc zúžená a zákonom zverená do právomoci iných orgánov. Uviedol, že zákon o ochranných známkach nemá ustanovenie, ktorým by zveril do právomoci inému orgánu, napr. ÚPV SR, rozhodovať o zániku práva k ochrannej známke zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky. S poukazom na uvedené dovolací súd uzavrel, že prejednanie a rozhodnutie v danom prípade patrí do právomoci súdu. Záverom uložil odvolaciemu súdu, že pred skúmaním vecnej opodstatnenosti žaloby v uvedenej časti, bude sa musieť zaoberať otázkou, či žaloba v čase rozhodovania súdu má na určení naliehavý právny záujem. Pokiaľ ide o dovolanie žalovaného proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bola určená neplatnosť zmluvy o prevode ochrannej známky, toto dovolací súd s poukazom na § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako neprípustné odmietol. K odmietnutiu dovolania žalovaného najvyšší súd uviedol, že podľa § 238 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa, alebo ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený, avšak len vtedy, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z dôvodu, že rozsudok napadnutý žalovaným v časti, ktorou bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený, nie je žiadnym z uvedených rozsudkov, prípustnosť dovolania podľa citovaného ustanovenia O. s. p. nie je daná. Rovnako dovolací súd po preskúmaní, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237

O. s. p. (splnenie si zákonnej povinnosti podľa § 242 ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, rozhodnutie nevykazuje žiadnu skutočnosť, ktorá by prípustnosť dovolania zakladala.

Odvolačný súd po opätovnom prejedaní veci v rozsahu, v akom ho dovolací súd zrušil, rozsudkom z 28. mája 2008, č. k. 2 Obo 62/2008-309, právoplatným 30. júna 2008, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. marca 2006, č. k. 40 Cbs 140/2003-188, v ktorej určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 zanikla, zmenil, a to tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov prvostupňového, odvolacieho aj dovolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2, § 243d ods. 1 O. s. p. tak, že túto žalovanému nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v plnom rozsahu pridržiaval právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom svojom rozhodnutí z 21. februára 2007, č. k. 2 Obo 205/2006-255 s tým, že podrobnejšie rozviedol dôvody pre odôvodnenie svojho právneho záveru. Uviedol, že stav známkových práv možno odvodzovať len od práv pôvodného majiteľa známky, a to v rozsahu, v akom na neho tieto práva prešli. Podotkol, že nealkoholický nápoj značky „V.“ sa na celom území ešte spoločného štátu Čechov a Slovákov vyrábal a distribuoval dávno pred účinnosťou zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach (od roku 1974). Citovaný zákon bol pre Slovenskú republiku zrušený zákonom Národnej rady Slovenskej republiky zo 6. februára 1997, č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, s účinnosťou od 1. marca 1997 (§ 47) s tým, že tento priamo či nepriamo rieši aj stav a práva vyplývajúce zo spoločnej normy v spoločnom štáte. V ďalšom odvolací súd poukázal na konkrétne ustanovenia zákona o ochranných známkach, a to § 2 ods. 1, kde zákon výslovne určuje, ktoré označenia nemožno uznať za ochrannú známku, hlavne však na ustanovenie odseku 2, podľa ktorého: *„Označenia uvedené v odseku 1 písm. b) až d) možno uznať a zapísať do registra, ak fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o zápis žiada (ďalej len „prihlasovateľ“), preukáže, že používaním takého označenia na území Slovenskej republiky alebo vo vzťahu k územia Slovenskej republiky pred podaním prihlášky na zápis označenia ako ochrannej známky do registra (ďalej len „prihláška“) také označenie nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť pre tovary alebo služby, pre ktoré sa má zapísať“*. Odvolací súd skonštatoval, že táto podmienka u žalobcu splnená nebola a ani u ostatných novovzniknutých podnikoch a podotkol, že aj keby bol ÚPV SR rozhodol inak, žalovaného také rozhodnutie nezaväzuje, pretože toto rozhodnutie nemôže meniť zákon a nijako sa nedotýka práv žalovaného, ktoré mu dáva zákon. Odvolací súd poukázal aj na ustanovenia § 11 ods. 5 a § 16 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby a uviedol, že delimitácia štátneho podniku na viaceré (hoci aj novozriadené) obchodné

spoločnosti nemohla zakladať univerzálnu sukcesiu (všeobecné nástupníctvo), ale singulárnu sukcesiu (delené nástupníctvo). Uviedol, že komu bolo povolené vyrábať nealkoholický nápoj V., požíval aj právnu ochranu tak, ako ju požíval pôvodný majiteľ, pritom nie je rozhodujúce, koľko odštepných závodov, teraz samostatných spoločností, tento nápoj vyrábalo. Zdôraznil, že je vecou spoločností, aby sa dohodli, kto bude nápoj vyrábať a majetkovo si vysporiadali, kto ustúpi, inak majú všetky rovnaké práva na výrobu. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že Dohoda zo dňa 27.06.1991, uzavretá medzi M. V. P., š. p. P. a V. N. š. p. N., nemá vplyv na výlučnosť práv žalovaného, ako spolumajiteľa ochrannej známky V., pôvodne registrovanej pod č. 162122, pretože dohoda od samého začiatku (ex tunc) nepredstavovala právne relevantný podklad v konaní o zápis M. V. P., š. p. P., ako majiteľa ochrannej známky registrovanej ešte pred Federálnym úradom pre vynálezy pod uvedeným číslom. Súd vo svojom odôvodnení pokračoval argumentáciou, že v čase podania žaloby aplikovanie už neplatného federálneho zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, nemá oporu. Vylúčil použiteľnosť ustanovenia § 22 písm. b) citovaného zákona (podľa ktorého právo k ochrannej známke zaniká zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky, ak právo k ochrannej známke nebolo prevedené alebo ak neprešlo na nového majiteľa) na prejednávajúcu vec. Uviedol, že právo k ochrannej známke prešlo na nových majiteľov zo zákona a je bezvýznamné, či ÚPV SR (ktorý má evidenčnú povahu), túto skutočnosť v registri ochranných znáмок zaevidoval. Zdôraznil, že použitie iného ako platného a účinného zákona musí platný zákon umožňovať, pričom sa tak deje spravidla v jeho prechodných ustanoveniach. Poukázal na § 45 ods. 2 a § 46 bod 1 zákona č. 55/1997 Z. z. so záverom, že zakladanie nejakých nárokov vyplývajúcich z neplatnej právnej normy, nemohol odvolací súd akceptovať. Ďalej súd uviedol, že samotná výroba nápoja V. v prejednanom prípade nie je viazaná na ochrannú známku a totožne s názorom prvostupňového súdu poukázal na to, že ochranná známka chráni výrobok. Tým, že pôvodný výrobca a aj majiteľ ochrannej známky zanikol (bol vyškrtnutý z podnikového registra), nápoj V. sa neprestal vyrábať a výrobok naďalej požíval ochranu. Súd zdôraznil, že predmetom súdneho konania nemôže byť určovanie, či ochranná známka zanikla, pretože jej zánik je právnou skutočnosťou a o zápise alebo vyškrtnutí z registra ochranných znáмок rozhoduje ÚPV SR. Záverom podotkol, že pokiaľ sa žalobca domnieva, že evidencia na ÚPV SR nie je správna, má možnosť v rámci správneho konania podať na tomto orgáne návrh a domáhať sa zmeny evidencie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu z 28.mája 2008, č. k. 2 Obo 62/2008-309, podal v zákonnej lehote dovolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca (ďalej len „dovolateľ“), ktorý navrhol, aby dovolací súd vyššie označený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvod dovolania dovolateľ vymedzil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolateľ poukázal na ustanovenia § 14 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku a § 16 ods. 5 a § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach a vyslovil názor, že ustanovenie § 14 ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku je lex specialis k ustanoveniu § 16 ods. 5 zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach s tým, že k prechodu práva k ochrannej známke môže dôjsť len spôsobom a za podmienok ustanovených v § 14 ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodnutie zakladateľa podľa § 14 ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku je konštitutívne pre vymedzenie majetku, ktorý prechádza z rozdeleného podniku na novovzniknutý podnik. Poukázal na výsledok vykonaného dokazovania, z ktorého vyplýva, že Ministerstvo poľnohospodárstva a výživy Slovenskej republiky ako zakladateľ štátneho P. V. Z., štátny podnik, B., nerozhodol o prechode práva k ochrannej známke V., resp. neurčil, v akom rozsahu toto právo prechádza na novovzniknuté podniky. S poukazom na túto skutočnosť, keďže k prevodu ani k prechodu práva k ochrannej známke V. do zániku štátneho podniku V. Z., štátny podnik, B. ako jeho majiteľa, nedošlo, právo k ochrannej známke tak zdieľalo osud jeho majiteľa podľa ustanovenia § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, a teda zánikom právnej subjektivity majiteľa zaniklo aj právo k ochrannej známke. Osobitne zdôraznil, že rozhodnutie zakladateľa o určení rozsahu majetku a záväzkov, ktoré prechádzajú na novovzniknuté podniky, nenahrádza v prejednávanom prípade ani Záverečná správa o celkovom priebehu delimitácie zanikajúceho štátneho podniku V. Z., štátny podnik, B., ktorá bola prerokovaná na delimitačnej komisii dňa 02.07.1991. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 1996, sp. zn. 4 Obo 49/1996, podľa ktorého pre prechod záväzkov na právneho nástupcu zanikajúceho štátneho podniku bez likvidácie nie je rozhodujúce, či záväzky sa uvádzajú v delimitačnej zápisnici, ale ako o prechode záväzkov rozhodol zakladateľ. K právnomu záveru najvyššieho súdu o tom, že delimitácia štátneho podniku na viaceré (hoci aj novozriadené) obchodné spoločnosti mohla zakladať len singulárnu sukcesiu (delené nástupníctvo), dovolateľ uviedol, že singulárna sukcesia vyžaduje určenie konkrétneho práva alebo povinnosti, ktorá prechádza na právneho nástupcu. Rozsah majetku a záväzkov a s nimi spojených jednotlivých práv a povinností určí v prípade

rozdelenia štátneho podniku jeho zakladateľ. V prípade, ak tak neurobí, nositeľom takéhoto práva alebo povinnosti je naďalej zanikajúci štátny podnik až do svojho zániku ako subjektu práva, pričom zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky zaniká aj samotné právo k ochrannej známke.

V ďalšej časti dovolateľ namieta nekonzistentnosť a vnútornú rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti, v ktorej najvyšší súd uviedol, že Dohoda zo dňa 27.6.1991 uzavretá medzi M. V. P., š. p. P. a V. N., š. p. N., nemá vplyv na výlučnosť práv žalovaného, ako spolumajiteľa ochrannej známky „V.“, pôvodne registrovanej pod č. 162122, pretože predmetná dohoda od samého začiatku (ex tunc) nepredstavovala právne relevantný podklad v konaní o zápis M. V. P., š. p. P. ako majiteľa ochrannej známky registrovanej ešte pred Federálnym úradom pre vynálezy pod uvedeným číslom. Dovolateľ poukázal na to, že v rozsudku najvyššieho súdu z 21.februára 2007, č. k. 2 Obo 205/2006-255, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v časti, v ktorej menovaný krajský súd určil neplatnosť vyššie uvedenej dohody, sa najvyšší súd odvoláva na správne dôvody prvostupňového súdu. Ten v odôvodnení svojho rozsudku z 30.marca 2006, č. k. 40 Cbs/140/2003-188 uviedol, že dohoda bola uzavretá medzi subjektmi, z ktorých ani jeden nebol v tom čase majiteľom ochrannej známky, a teda nemohol byť ani prevodcom práv k nej, naviac, v čase uzavretia dohody zo dňa 27.06.1991 už právne neexistoval majiteľ ochrannej známky. Dovolateľ zdôraznil, že obe právne skutočnosti, t. j. neplatnosť dohody zo dňa 27.6.1991 a zánik práva k ochrannej známke V. spolu vzájomne súvisia a v tejto spojitosti je potrebné ich právne posudzovať. Pokiaľ teda najvyšší súd dospel k tomu, že dohoda je neplatná, tak potom právo k ochrannej známke V. zaniklo zánikom právnej subjektivity štátneho podniku V. Z., štátny podnik B..

Ďalšou námietkou dovolateľ poukázal na to, že zo skutočnosti, že zakladateľ štátneho podniku V. Z., štátny podnik, B. nerozhodol o prechode práva k ochrannej známke V., nemožno bez ďalšieho vyvodiť záver, že právo k ochrannej známke prešlo na novovzniknuté nástupnícke štátne podniky. Uviedol, že samotná výroba nealkoholického nápoja V. podľa pôvodných technologických postupov a receptúry v prevádzkárňach novovzniknutých nástupníckych štátnych podnikov nezakladá právo označovať výrobok – nealkoholický nápoj ochrannou známkou V.. Súhlasil s názorom odvolacieho súdu o tom, že samotná výroba nie je viazaná na ochrannú známku v tom zmysle, že technologický postup či receptúra nie je chránená ochrannou známkou, avšak nestotožnil sa s tvrdením, že ochranná známka chráni

výrobok v tom zmysle, že pokiaľ sa uskutočňuje výroba výrobku označeného ochrannou známkou, je zachované právo k ochrannej známke bez ohľadu na subjekt, ktorý výrobok označený ochrannou známkou vyrába. Dovolateľ zdôraznil, že rozlišovacia spôsobilosť označenia ako ochrannej známky znamená spôsobilosť označenia identifikovať a individualizovať tovary a služby jednej osoby od tovarov a služieb inej osoby, t. j. spôsobilosť označenia odlišiť sa od označení tretích osôb či už registrovaných alebo neregistrovaných. Podľa názoru dovolateľa, samotná výroba nealkoholického nápoja ako stav faktický nemôže „zachovať“ či „udržať“ právo označovať tento nealkoholický nápoj označením V. v zmysle jeho právnej existencie ako ochrannej známky. Opačný záver by podľa neho znamenal, že každý z nástupníckych štátnych podnikov by mohol používať ochrannú známku V. na svojich výrobkoch a ich právne postavenie k tomuto označeniu ako ochrannej známke by bolo kvalitatívne rovnaké, v dôsledku čoho by vo vzájomnom vzťahu medzi sebou nemohli uplatňovať nároky vyplývajúce z porušenia práv k ochrannej známke V.. Tým, že žalovaný uplatňuje voči žalobcovi nároky vyplývajúce z porušenia jeho práv k ochrannej známke V., zneisťuje právne postavenie žalobcu a túto neistotu nemožno odstrániť dohodou, či vyporiadaním nástupníckych štátnych podnikov, ako to uzavrel odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Rovnako dovolateľ vyslovil názor, že viacerým subjektom nemôže vzniknúť kvalitatívne to isté právo t. j. majiteľské právo k tej istej ochrannej známke, odvolávajúc sa pritom na zákon č. 174/1988 Zb., ktorý neupravoval inštitút spolumajiteľstva zapísanej ochrannej známky.

V ďalšej časti svojho dovolania dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti, v ktorej uviedol, že aplikovanie už neplatného federálneho zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach v čase podania žaloby, nemá právnu oporu. Podľa názoru dovolateľa, pre právne posúdenie otázky zániku práva k ochrannej známke sa použije zákon účinný v čase zániku právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky (t. j. štátneho podniku V. Z., štátny podnik B.), ktorým je zákon č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.01.1989. V tejto súvislosti dovolateľ argumentoval tým, že svojou žalobou sa domáha určenia právnej skutočnosti, ktorá nastala za účinnosti zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, ktorý je potrebné aplikovať pri právnom posudzovaní ním uplatneného určenia. Uviedol, že to, ktorý zákon o ochranných známkach sa bude z časového hľadiska aplikovať na posudzovaný prípad, určuje zánik právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky ako právna skutočnosť, s ktorou zákon spája právne následky. Nie je pritom rozhodujúce, aká

právna norma by upravovala danú právnu skutočnosť (zánik práva k ochrannej známke) v čase podania žaloby alebo v čase rozhodnutia súdu. Naviac, rozhodnutie súdu má v danom prípade len deklaratórnu povahu a nekonštituuje nový právny stav. Odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne poukázal na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, pretože zánik práva k ochrannej známke je právne uzavretou minulou právnou skutočnosťou a do úvahy neprichádza jej „oživenie“ v režime citovaného prechodného ustanovenia zákona č. 55/1997 Z. z. na základe nepravej retroaktivity. Zasiahnúť do nej by bolo možné len formou pravej retroaktivity, čo je však neprípustné a v rozpore s ústavným princípom právneho štátu a právnej istoty.

V závere svojho dovolania dovolateľ zdôraznil, že podanou žalobou sa nedomáha určenia, že je majiteľom ochrannej známky V., alebo že mu patria práva k označeniu V. ako nezapísanému označeniu. Rovnako ním požadované určenie, že ochranná známka V. zanikla, nemožno vykladať tak, že by sa ním priamo domáhal zmeny zápisu údajov v registri ochranných známk. Svojou žalobou sa domáha určenia, že nastala právna skutočnosť, ktorou je zánik práva k ochrannej známke. Uviedol, že až autoritatívne určenie tejto právnej skutočnosti v rozhodnutí súdu spôsobí s tým súvisiacu zmenu zápisu údajov v registri ochranných známk.

Na základe vyššie uvedeného sa dovolateľ dovolacím petitom domáha zrušenia napadnutého právoplatného rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

V nadväznosti na zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa O. s. p., účinný od 15. októbra 2008, žalobca podaním z 28. septembra 2008, najvyššiemu súdu doručeným v ten istý deň, navrhol, aby najvyšší súd ako súd dovolací v súlade s ustanovením § 243b ods. 2, veta druhá O.s.p. zmenil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu z 28.mája 2008, č. k. 2 Obo 62/2008-309 tak, že potvrdí rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvého stupňa z 30. marca 2006, č. k. 40 Cbs/140/2003-188 v časti, v ktorej určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 zanikla a uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený

advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné, a preto je potrebné dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.). V prejednávanej veci je dovolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. V danej veci nebola dovolateľmi namietaná žiadna z väd konania v zmysle § 237 O. s. p. a ani odvolací súd v rámci svojej úradnej povinnosti nezistil, že by dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vykazoval niektorú z väd uvedených v § 237 O. s. p.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

Žalobca v dovolaní poukazuje na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V danom prípade existencia dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. je daná.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, právo k ochrannej známke zaniká zánikom právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky, ak právo k ochrannej známke nebolo prevedené alebo ak neprešlo na nového majiteľa.

Podľa § 16 ods. 5 zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, právo k ochrannej známke prechádza na nového majiteľa v prípadoch, ktoré ustanovujú osobitné právne predpisy. Prechod práva k ochrannej známke nie je prípustný v prípadoch uvedených v odseku 4.

Podľa prvej vety § 14 ods. 1 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, k rozdeleniu, zlúčeniu alebo splynutiu podniku dochádza na základe rozhodnutia zakladateľa (zakladateľov) dňom zápisu do obchodného registra.

Podľa § 14 ods. 3 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, rozdelený podnik zaniká a jeho majetok a záväzky prechádzajú v rozsahu určenom zakladateľom na novovzniknuté, prípadne preberajúce podniky.

V danom prípade odvolací súd nesprávne právne posúdil vzťah zákonov č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach a č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, ktorý je osobitným

právnym predpisom v zmysle § 16 ods. 5 zákona č. 174/1988 Zb. a ktorého ustanovenie § 14 ods. 3 je lex specialis k ustanoveniu § 16 ods. 5 zákona č. 174/1988. Vyplývajú z citovaných ustanovení zákona o štátnom podniku, vymedzenie jednotlivého majetku a záväzkov, ktoré prechádzajú z rozdeleného podniku na novovzniknutý podnik, závisí od výslovného rozhodnutia zakladateľa rozdeleného podniku (v prejednávacom prípade štátneho podniku V. Z., š. p. B.), ktoré má konštitutívnu povahu. Dovolací súd poznamenáva, že rozhodnúť o určení rozsahu majetku a záväzkov, ktoré prechádzajú na novovzniknuté podniky, môže zakladateľ najneskôr do zániku rozdeleného podniku. Pokiaľ zakladateľ štátneho podniku V. Z., š. p. B. - Ministerstvo poľnohospodárstva a výživy Slovenskej republiky - o prechode práva k ochrannej známke V. do zániku menovaného štátneho podniku nerozhodol (resp. neurčil, v akom rozsahu toto právo prechádza na novovzniknuté podniky) – ktorá skutočnosť vyplýva z doteraz vykonaného dokazovania – podľa § 22 písm. b) zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach, zánikom právnej subjektivity majiteľa zaniklo aj právo k ochrannej známke. Skutočnosť, že Ministerstvo poľnohospodárstva a výživy Slovenskej republiky o prechode práva k ochrannej známke V. nerozhodlo, neodôvodňuje mylný záver, že právo k ochrannej známke prešlo na všetky novovzniknuté nástupnícke štátne podniky. Dovolací súd zdôrazňuje, že účinky zániku práva k ochrannej známke nastávajú ex lege na základe zákonom predpokladanej skutočnosti, ktorou je práve zánik právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky.

Dovolací súd ďalej konštatuje nesprávnosť odkazu odvolacieho súdu na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z., podľa ktorého práva a vzťahy z ochranných známk zapísaných do registra pred účinnosťou tohto zákona sa riadia ustanoveniami tohto zákona. Vznik týchto práv a vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona sa posudzujú podľa predpisov platných v čase ich vzniku.

Právnou skutočnosťou určujúcou, ktorý zákon o ochranných známkach sa bude na prejednaný prípad aplikovať, je zánik právnej subjektivity majiteľa ochrannej známky. Táto nastala za účinnosti zákona č. 174/1988 Zb. o ochranných známkach. Nie je preto namieste aplikácia právnej normy upravujúca zánik práva k ochrannej známke v čase podania žaloby, resp. v čase rozhodnutia súdu.

Konstruktívne vyznieva i kritika dovolateľa týkajúca sa vzťahu obidvoch žalobcom namietaných právnych skutočností, t. j. neplatnosti dohody o prevode práv a povinností

uzavretej dňa 27.6.1991 medzi M. V. P., š. p. P. a V. N., š. p. N. a zánikom práva k ochrannej známke V., ktoré – tak ako to vo svojom dovolaní prezentoval aj dovolateľ – je potrebné posudzovať vo vzájomnej súvislosti a spojitosti, a teda pokiaľ vyššie označená dohoda je neplatná, znamená to, že právo k ochrannej známke V. zaniklo zánikom právnej subjektivity štátneho podniku V. Z., štátny podnik B.. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvého stupňa zo dňa 30.03.2006, č. k. 40 Cbs/140/2003-188, v časti, v ktorej neplatnosť predmetnej dohody odôvodnil tým, že táto bola uzavretá medzi subjektmi, z ktorých ani jeden nebol v tom čase (27.06.1991) majiteľom ochrannej známky, a teda nemohol byť ani prevodcom práv k nej. Navyiac, v tom čase majiteľ ochrannej známky už neexistoval.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vyhodnotil dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny z dôvodov uvedených v dovolaní, čím sa stotožnil s názorom dovolateľa, že odvolací súd vydal rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci, keď zmenil odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.marca 2006, č. k. 40 Cbs 140/2003-188 ako súdu prvostupňového v časti, v ktorej určil, že slovná ochranná známka V. registrovaná pod č. 162122 zanikla, tak, že žalobu zamietol. Dovolací súd tiež poukazuje na dôvody uvedené vo svojom predchádzajúcom rozsudku č.k. 1ObdoV/37/2007-299.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 243b ods. 3 veta druhá O. s. p. V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), sa odvolací súd vysporiada s vytknutými vadami v intenciách odvolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.